

DOI: 10.33310/2518-7813-2019-67-4-267-271

УДК 82-14 (477)

Наталія ЯРЕМЧУК

кандидат філологічних наук,
старший викладач кафедри української та зарубіжної літератур
Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського,
м. Одеса, Україна
e-mail: Nattalli30@Yahoo.com

Вікторія ТИРШУ

студентка 3 курсу 1 групи філологічного факультету
Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського,
м. Одеса, Україна
e-mail: victoriatyrshu@gmail.com

ТВОРЧИСТЬ І. ДРАЧА В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ЛІТЕРАТУРНОГО КОМПАРАТИВІЗМУ

Стаття присвячена вивченню творчості поета ХХ століття Івана Драча в контексті розвитку сучасного літературного компаративізму. Розглянуто та досліджено ліричний, публіцистичний та кінематографічний доробок письменника шляхом порівняльного аналізу з відповідними творами інших українських авторів, як сучасників, так і попередників. Під час вивчення простежено наслідування традицій митцем та його новаторство у назвах творів, тематиці, образах, на мовному рівні, зокрема у широкому використанні термінологічної лексики, авторських неологізмів та індивідуальний стиль поета.

Ключові слова: літературний компаративізм, поема-симфонія, народнопоетична лірика, темпоральність, поетичний неологізм, оказіоналізм, термінологічна лексика, публіцистика, кінематографія, кіноповість.

Іван Драч належить до тих діячів, які здійснили значний внесок у розвиток літератури, науки, мистецтва та української культури загалом. Цей митець – всебічно обдарована особистість, геній свого часу, «новобранець поезії, який про свій прихід в літературу заявив світлим самобутнім голосом, очевидними новаторськими прагненнями» [8, 702]. Він був поетом, прозаїком, кіносценаристом, драматургом, державним і громадським діячем. Саме про таких людей говорять: «Талановита людина талановита в усьому». Це одна з найяскравіших постатей української літератури ХХ століття.

Творча спадщина письменника багата та різноманітна. Творчість генія української літератури ХХ століття досліджували ряд вітчизняних науковців у різних літературних аспектах: В. Мелентьева простежила особливості мовотворчості митця, Л. Масенко розглянула роль слова в його поезії, Л. Пустовіт – семантику кольору, В. Герман та В. Русанівський зосередили увагу на вивченні неологізмів поета, В. Власенко та А. Цепколенко – термінологічної лексики, Л. Ткаченко – оказіоналізмів у системі індивідуально-авторського образотворення, Т. Скуратко дослідила жанрову структуру поем літератора, їх поетику та мистецтво моделювання часу й простору в них. Але, незважаючи на це, недостатньо вивченою та дослідженою є творчість Івана Драча в контексті розвитку сучасного літературного компаративізму. У цьому полягає актуальність дослідження.

Основне завдання – вивчення творчості Івана Драча в контексті розвитку сучасного літературного компаративізму.

Компаративний аналіз слід розпочати з поетики назв творів митця («Етюд про хліб», «Жартівлива балада про випрані штани, «Балада про відро», «Балада золоті Цибулі», «Балада про вузлики» та ін.). Автор, на відміну від попередників, у заголовках книжок номінативно конкретний – він свідомо позбавляє себе ліризму, сентименту, розлогої метафорики; слово як носій авторської ідеї, смислу, наближається до символу, знаку, що передбачає багатозначну підтекстовість [4, 27]. Підтвердженням є «Балада про вузлики», в якій автор звеличує такі людські якості, як милосердя, щедрість та доброту, і показує, що це – неоціненний скарб через образ головної героїні (баби Корупчихи), котра безкорисно «кожного вузликом [добра] наділяла» [3, 174].

Українські письменники та поети в різножанрових творах розкривали безліч тем: тему міграції (В. Стефаник), родинну тему (І. Нечуй-Левицький), тему свободи (Т. Шевченко, Г. Скворода, Леся Українка), кохання (І. Котляревський, Г. Квітка-Основ'яненко, І. Франко, І. Кривиницький), грошей (Т. Шевченко, І. Котляревський, І. Карпенко-Карий) та багато інших. Новаторство Івана Драча полягало в тому, що він був першим серед українських літературних митців, хто висвітлював тему екологічної катастрофи (соціально-філософська поема «Чорнобильська мадонна»,

цикл віршів «Подих атомної», написані після вибуху Чорнобильської АЕС 1986 року та присвячені жахливій події).

Варто зазначити ще одну особливість творчого доробку митця. Іван Драч, на відміну від попередників, писав не тільки про піднесене, високе, патетичне (про красу, свободу, кохання), а й про звичайні, буденні речі. У «Жартівливій баладі про випрані штани» автор зображує прання матір'ю штанів свого сина, а в іншому ліричному творі – «Етюд про хліб» описує процес приготування ароматної та смачної випічки – хліба: «Яйце розіб'є, білком помаже, / На дерев'яну лопату – та в піч» [4, 32].

Щодо художнього світу митця варто зазначити, що його творам, як і поезії письменників-шістдесятників Ліни Костенко та Миколи Вінграновського, притаманний нерозривний зв'язок митця і природи. Цій тематиці присвячена значна частина доробку автора (поезії «Калинова балада», «Дівич-сніги», «Лебединий етюд», «Лист до калини» тощо). Зображуючи нерозривний зв'язок, поет-шістдесятник постає перед нами в «різних іпостасях, починаючи від тонкого народнопоетичного лірика й завершуючи глибоко сучасним новатором-віршувальником» [3, 433].

У поемі «Лист до калини» простежується зв'язок з поезією Ліни Костенко «Старі дуби, спасибі вам за осінь». У ліричному творі Іван Драч звертається до калини, адже йому більше немає кому писати листи, він осиротів, і з ним залишилася тільки одна вона в лузі дитинства – його єдина втіха: «Все більше нікому писати мені листи, / Залишилась, калино, тільки ти» [4, 383]. Природний образ калини автор трактує як символ безсмертя та краси: «Тож крила підіймай свої тугі / Безсмертним цвітом правди і надії!» [4, 384].

У своїй невеликій поезії «Старі дуби, спасибі вам за осінь» Ліна Костенко, як й Іван Драч у творі «Лист до калини», також звертається до природо-опису (до образу старих дубів, які є символом мудрості, поважності): «Старі дуби, спасибі вам за осінь, / За відлітання радості і птиць, / Що, певно, я затуркана не зовсім» [10].

Обидва вірші пройняті сумним та тужливим настроєм, але в кожного різна причина прояву цього почуття: в Івана Драча – це сирітство й смуток за своєю родиною, а в Ліни Костенко – туга за найулюбленішою порою року.

У визначному творі художньої шевченкіани – поемі-симфонії «Смерть Шевченка», слід провести паралель між художніми особливостями твору митця-шістдесятника й, безпосередньо, деякими літературними шедеврами мистецтва самого Кобзаря. Іван Драч, так як і Тарас Шевченко в трьох однойменних поемах під назвою «Сон», вдається

до художнього прийому марення, сновидіння, в яких герої зображені як правдолюби та шукачі істини (одне з них – марення підготовки до кари шпіцрутенами в царській армії: «Од заходу до сходу – два ряди / Вже крики звідусіль: «Пора – веди!» / І він, Тарас, веде катів людських / Січуть шпіцрутени вельможні пишні спина...» [4, 55], а останнє марення, де змальовано офіцерів, які немилосердно б'ють поета, є узагальненим образом нелюдського знущання солдатів над поетом (Тарасом Шевченком) і його переходу в безсмертя [1, 114]: «Гострими підковами / Гупотить, тупотить, / Тисне, мне, кичовгує – злісний танець глупоти / В піні вишумовує» [4, 58]; «Офіцери ходять колом, / Оренбурзький гарнізон, – / І, прошитий диким болем, / Захлинається прокльон» [4, 58]. Автор правдиво зобразив самого Кобзаря, який постійно закликав український народ до самоусвідомлення та пробудження національної гідності.

Порівнюючи Шевченкові поеми «Сон» («У кожного своя доля») та «Кавказ» і Драчеву поему-симфонію «Смерть Шевченка» слід зазначити, що ліричні твори є глибоко сатиричними, автори широко використовують образи-символи: (поема «Сон»: сова – символ мудрості, цар волі – символ боротьби за справедливість, кошеня – символ безпорадності та ін., «Кавказ»: Прометей – символ народної волі, орел – символ самодержавства, «Смерть Шевченка»: цвіт вишні та вишневий вітер – символ Батьківщини), а у двох творах («Сон» та «Смерть Шевченка») фігурує цифра 3 (магічне число, символ світової Єдності): у першому – це умовні три частини, три картини, які відкриваються перед нами (Україна, Сибір, Петербург), а в другому – три видіння (марення) поета.

В інших поезіях письменника, зокрема в «Сонячному феніксі», «Протуберанцях серця», «Соняшнику», ми можемо виділити два найголовніші фольклорні образи, використовувані митцем: образ сонця й образ серця. Тут слід провести паралель з аналогічними образами сучасника геніального митця ХХ століття Василя Симоненка.

Насамперед, слід зауважити, що для обох поетів ХХ століття серце – це відповідник внутрішнього, морального багатства та краси: «Благословенна щедрість! Все від неї, / Від щедрості думок, сердець і рук» [12, 350]; «Ти здави моє серце своїми руками / І угледиш, що в ньому немає води» [12, 243]; «Диво світу світлом осяяти – потужним світлом серця» [7, 82], «Багряним громом сили тої, / Що нас розчаує з добра / Так б'ють з сердець протуберанці» [4, 66]. Але при всій традиційності певної частини смислових структур з домінантою серце («квітує серце, щасливе серце, палає серденько квітнево» [7, 105]; «серце тяжко б'є, немає серцю ради» [7, 151];

«билися в серці напутні слова» [7, 76]; «зридається серце моє» [7, 113] тощо) акцент у загальному контексті ліричної поезії І. Драча зміщено на незвичність, свіжість і сучасне звучання образу [9, 12].

Щодо образу сонця варто зазначити, що він у поетів-шістдесятників асоціюється з джерелом натхнення. А в поезії І. Драча ще й символізує процес, хід художньої творчості, значимість мистецтва слова як форми пізнання дійсності: «пірнаю глибоко в сонце» [7, 117]; «пишу про клекіт сонця спомин» [7, 140] та ін.

Загалом образна система творів Івана Драча досить незвична, несподівана та вишукана, чим відрізняється від попередників. У пролозі до поеми «Ніж у сонці» простежуємо «лаконічність штиблет», «оранжеве шептання» та «сині тині...» [6, 6]. Автор не бажав використовувати лише ті образи, які створили ще задовго до нього, а прагнув зробити внесок у розвиток української літератури, застосовуючи щось нове, унікальне.

Варто звернути увагу на темпоральність митця у творах, тобто осмислення та сприйняття митцем часу позначуваних ситуацій та подій, яку слід порівняти з темпоральністю Ліни Костенко. Між ними можна помітити різницю. Якщо темпоральність поетеси (найбільш заглибленої з-поміж представників покоління шістдесятників в онтологічні пракорені буття українства) відображається в межах антитези «мить-вічність», то темпоральність Івана Драча через планетарність голосу відтворює алгоритм епохи й здебільшого перебуває в межі одного, присутнього в індивідуальній долі поета, століття [5, 16]: «А день який розкоти-стий стоїть / А я у нім, як в золотому куклі, / Стою на дні усіх моїх століть» [4, 282-283].

Варто зазначити, що поет, на відміну від попередників, не любив і не творив пишні, надто вишукано забарвлені українські поезії. У «Жартівливій баладі про випрані штани» він влучно зазначив: «Повні образи, повні огуди / Мої пишногубі етюди / «Це вже занадто, це вже занадто», – / Мені нашіптували сонати / І розсипались по панелі / Мої рондо і ригурнелі- / Я обійшовся без них, / Оспівуючи штани» [4, 30].

Автор, як і більшість письменників ХХ століття, звертається до авторських неологізмів (мільйоноокий, срібномоулен, графаретний, стоколос, стоголосіння, журбота та інші). Новотвори І. Драча перегукуються з неологізмами Л. Костенко («озерявин», «дїбровість», «дніпровість», «безнебий»), Д. Павличка («вишина», «запахучості тепла», «мжичка»), М. Вінграновського («бабовал», «баболеж» «Магдо-вал», «Магдо-ніч», «дурнобіг»), П.Тичини («яблуновоцвітну», «незридані сльози», «весніти», М. Рильського («празима», «білоодежна Дездемона»). Вони залишаються оказіоналізма-

ми – новотворами, які так і не переходять у загальноновживану лексику. Поетичні неологізми Іван Драч, як і вищезазначені українські митці, будує за допомогою нагромадження слів із суфіксами емоційної оцінки (побіганячко, посіданнячко, співаннячко), синонімічних, тавтологічних за семантикою утворень (громом-огромом, правиною-виною), поєднання простих частин слова в складні, які зазвичай не поєднуються (морозночорний), давнього суфікса (гніздів'я, веснів'я, руків'я), префіксально-суфіксального способу (забджолили, закаююся) [11, 142].

Іван Драч не тільки не боявся експериментувати з формою творів, образами, а й сміливо вводив у поезії термінологічну лексику. Вона досить різноманітна й охоплює різні сфери її вживання. Це і філологічна, і спортивна, і технічна, і космічна, і медична лексика тощо: «В міражів сухотні груди, / Астматичний подих-пах» («Міражі») [3, 191] (астматичний подих – медичний термін), «Це тонізуюча ін'єкція майбутнього / У вену віку, ластівки-чорнявки [...] / У ярах цифр, у павутинні схем, / Два чорних огирі, два дивних елеватори...» («На дні роси») [3 252] (ін'єкція, вена – медичні терміни, цифри, схеми – математичні терміни, елеватор – технічний або медичний термін) та ін.

Науковці В. Власенко, А. Цепколенко зазначили, що терміни в поезіях шістдесятника є центрами трохеїчних переосмислень, вони відіграють велику роль у наданні твору експресії, завдяки їм автор створює яскраві метафори, які потребують детального аналізу [2, 25].

Порівнюючи твори Івана Драча й Михайла Стельмаха, звертаємо увагу на те, що другий застосовує термінологічну лексику у власних поезіях дещо рідше. У вірші «Відходило літо, відходили грози» Стельмаха можна виокремити лише один термін (музичний) – сурми: «І сумно йому в сурми б'ють журавлі, й вдовою зітхає вода» [13, 132], а в «Кінобаладі» Івана Драча простежується нагромадження слів-термінів: геометрично безжальний прямокутник (математичний термін), рентген атомної доби (медичний, фізичний або хімічний термін), амвон (теологічний термін): «Горить перед очима геометрично безжальний прямокутник, / Цей білий рентген атомної доби, / Цей білий амвон другої половини двадцятого століття» [3, 168].

Не можна не вказати на те, що з таким ентузіазмом, запалом український поет Іван Драч пише не тільки ліричні твори. Він виступає і як блискучий публіцист. Автор за все своє життя написав безліч статей, в яких він порушує проблему митця й мистецтва («Переплелись, як мамине шиття, сумні і радісні дороги...», «До таємниці Богдана-Ігоря Антонича», «Трагічна квітка: Параджанов

Сергій» та ін.). Його можна порівняти з відомим письменником, вченим, перекладачем ХІХ століття Іваном Франком, який також має величезний науково-публіцистичний доробок, але, на відміну від наступника, охоплював величезну кількість досліджуваних тем: «Галичина в сьогорічнім бюджеті» – економіка, «Що коштують наші школи» – економіка та освіта, «Наші народні школи і їх потреби» – освіта, «Про видання творів Т. Шевченка» – митець та мистецтво та ін.

Іван Драч відомий в Україні як геніальний кіносценарист. Він розвивав започаткований його попередником, Олександром Довженком, жанр кіноповісті. Серед творчого доробку Івана Драча виділяємо сценарії («Камінний хрест», «Пропала грамота», «Злодій», «Іду до тебе», «Вечори на хуторі біля Диканьки», «Дід лівого крайнього») та кіноповісті («Криниця для спраглих», «Іду до тебе», «Київський оберіг»).

Митець продовжував традиції Довженка, але дещо відрізнявся від попередника. Так кінопо-

вість «Криниця для спраглих» Драча є «анти-Землею» кінодраматурга, адже твір шістдесятника побудований на «слов'янській язичницькій містиці земних стихій, головним чином на воді та землі» [4, 41], а в «Землі» письменницький погляд звернений до неба, до єдиного Бога.

Творчість Івана Драча займає вагомe місце в історії української літератури. Вивчення його лірики, публіцистики та кінематографії в контексті розвитку сучасної літературної компаративістики дали змогу визначити традиції та новаторство поета, особливості індивідуального стилю митця та оцінити внесок у розвиток літератури реалізму. Творчість Івана Драча заслуговує на подальше дослідження в поетикальному ключі, мовностильовому аспекті, у компаративному розрізі в порівнянні зі світовими шедеврами в літературі.

Матеріал статі «Творчість Драча в контексті розвитку сучасного літературного компаративізму» доречно використовувати при написанні наукових праць, монографій, літературних проєктів.

Список використаних джерел

1. Бідованець Т. Модельовання образу Тараса Шевченка в поемах І. Драча / Шевченкознавчі студії: зб. наук. пр. Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. К., 2008. Вип. 11. С. 112-116.
2. Власенко В., Цепколенко А. Термінологічна лексика в поезіях Івана Драча // Культура народів Причорномор'я. К., 2002. № 32. С. 24-27.
3. Гладир Ю. Художнє осягнення теми митця й мистецтва у творчості шістдесятників (загальний огляд) / Наукові записки Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка. Сер.: Філологічні науки. 2010. Вип. 92. С. 426-435.
4. Драч І. Берло: книга поезій / передм. І. М. Дзюби. К.: Грамота, 2007. 910 с.
5. Драч І. Поезія; Чорнобильська мадонна: посібник для 11 кл. / авт.-уклад. В. О. Казакова. Харків: Ранок, 2002. 48 с.
6. Драч І. Соняшник: поезії. К., 1985. 138 с.
7. Іван Драч. Література. Кінематограф. Політика: біобібліогр. покажч. / М-во культури України, Держ. закл. «Національна парламентська бібліотека України» / авт. вступ. ст.: С. В. Тримбач, В. Г. Ковтун; упоряд.: Г. В. Волянська, Л. А. Кухар; наук. ред. В. О. Кононенко. К.: Основа, 2011. 532 с.
8. Історія української літератури: у 2 т. К.: Наукова думка, 1988. Т.2. С. 702-710.
9. Калашник В. Символіка образно-сміслових єдностей у поетичній мові І. Драча // Культура слова. К., 1988. Вип. 34. С. 11-15.
10. Ліна Костенко. Старі дуби, спасибі вам за осінь [Електронний ресурс]. Джерело доступу: http://ukrbooks.com/ua/Stari_duby_spasybi_vam_za_osin/
11. Мелентьева В. Дослідження мовотворчості Івана Драча у філологічній науці / Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія 8. Філологічні науки (мовознавство і літературознавство): Збірник наукових праць. К.: НПУ імені М. П. Драгоманова, 2009. Вип. 2. С.141-146.
12. Симоненко В. Спадщина: у 2 т. / упоряд. наук. ред. В. Яременко. К.: Персонал, 2008. Т. 1. 464 с.
13. Стельмах М. Твори: у 7 т. К.: Дніпро, 1984. Т. 7. 647 с.

References

1. [Bidovanets T. Modelyuvannya obrazu Tarasa Shevchenka v poemakh I. Dracha [Modeling of the image of Taras Shevchenko in poems by I. Drach] / [Shevchenkoznavchi studiyi:] zb. nauk. pr. Kyiv. nats. un-t im. T. Shevchenka. K., 2008. Vyp. 11. S. 112-116 [in Ukrainian].
2. Vlasenko V., Tsepkoenko A. [Terminolohichna leksyka v poeziyakh Ivana Dracha] [Terminological vocabulary in the poetry of Ivan Drach] // [Kul'turanarodov Prychornomorya.] K., 2002. № 32. S. 24-27 [in Ukrainian].
3. [Hladyr YU. Khudozhnye osyahnennya temy myttsya u mystetstva u tvorchosti shistdesyatnykiv (zahalnyy ohlyad)] [Artistic comprehension theme of the artist and art in the work of the Sixties (overview)] / Naukovi zapysky Kirovohradskoho derzhavnogo pedahohichnoho universytetu imeni Volodymyra Vynnychenka. Ser.: Filolohichni nauky. 2010. Vyp. 92. S. 426-435 [in Ukrainian].
4. Drach I. Berlo: knyha poeziy [Berlo: a book of poetry] / peredm. I. M. Dzyuby. K.: Hramota, 2007. 910 s. [in Ukrainian].
5. Drach I. Poeziya; Chornobylska madonna: posibnyk dlya 11 kl. [Poetry; Chornobyl Madonna: a guide to the 11th class] / avt.-uklad. V. O. Kazakova. Kharkiv: Ranok, 2002. 48 s. [in Ukrainian].
6. Drach I. Sonyashnyk: poeziyi [The sunflower: poetry]. K., 1985. 138 s. [in Ukrainian].
7. Ivan Drach. Literatura. Kinematohraf. Polityka: biobibliogr. pokazhch. [Ivan Drach. Literature. Cinema. Politics: biobibliogr. index]. / M-vo kultury Ukrayiny, Derzh. zakl. «Natsionalna parlament-ska biblioteka Ukrayiny» / avt. vstup. st.:

- S. V. Trymbach, V. H. Kovtun; uporyad.: H. V. Volyanska, L. A. Kukhar; nauk. red. V. O. Kononenko. K.: Osnova, 2011. 532 s. [in Ukrainian].
8. Istoriya ukrayinskoyi literatury: u 2 t. [History of Ukrainian Literature: in 2 vol.]. K.: Naukova dumka, 1988. T.2. S. 702-710 [in Ukrainian].
  9. Kalashnyk V. Symvolika obrazno-smyslovykh yednostey u poetychniy movi I. Dracha [Symbolism of figurative-semantic unities in I. Drach's poetic language] / Kultura slova. K., 1988. Vyp. 34. S. 11-15 [in Ukrainian].
  10. Lina Kostenko. Stari duby, spasybi vam za osin [Old oaks, thank you for autumn] [Elektronnyy resurs]. Dzherelo dostupy: http://ukrbooks.com/ua/Stari_duby_spasybi_vam_za_osin/ [in Ukrainian].
  11. [Melentyeva V. Doslidzhennya movotvorchosti Ivana Dracha u filolohichniy nauki [Investigations of Ivan Drach's Linguistics in Philological Science] / Naukovyychasopys Natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni M. P. Drahomanova. Seriya 8. Filolohichninauky (movoznavstvo i literaturoznavstvo): Zbirnyk naukovykh prats. K.: NPU imeni M. P. Drahomanova, 2009. Vyp. 2. S. 141-146 [in Ukrainian].]
  12. Symonenko V. Spadshchyna: u 2 t. [Legacy: in 2 vol.] / uporyadkuv. nauk. red. V. Yaremenko. K.: Personal, 2008. T. 1. 464 s. [in Ukrainian].
  13. Stelmakh M. Tvory: u 7 t. [Works: in 7 vol.] K.: Dnipro, 1984. T. 7. 647 s. [in Ukrainian].

Наталія Яремчук, Вікторія Тиршу. Творчість І. Драча в контексті розвитку сучасного літературного компаративізму

Стаття посвячена дослідженню творчості поета ХХ століття Івана Драча в контексті розвитку сучасного літературного компаративізму. Розглянуті та досліджені ліричний, публіцистичний та кінематографічний аспекти творчості поета шляхом порівняльного аналізу з відповідними творами інших українських авторів, як сучасників, так і попередників. В ході дослідження прослідковано подражання Івана Драча традиціям та його новаторство в названнях творів, тематикі, образах, на мовному рівні, зокрема в широкому використанні термінологічної лексики, авторських неологізмів та індивідуальний стиль поета.

Ключові слова: літературний компаративізм, вірш-симфонія, народнопісенна лірика, темпоральність, поетичний неологізм, оказіоналізм, термінологічна лексика, публіцистика, кінематографія, кіноповість.

Natalia Iaremchuk, Victoria Tyrshu. The work of I. Drach in the context of the development of modern literary comparativism

It is impossible to know the specifics of a particular writer's work without a comparative study of the works of the same literary kind and genre of other artists, both domestic and foreign.

Literary comparativism is one of the methods of literary studies, the essence of which was to compare the works of literatures of different countries (external literary comparative) or different writers of the same literature (internal literary comparative), their relationship, mutual and collective configuration in shaping the foreign or national literature. Using the comparative method reveals innovative features and individual style of the writer.

The article is devoted to the study of Ivan Drach's work in the context of the development of contemporary literary comparativism. Internal comparative analysis is conducted (the comparison does not go beyond the same literature (Ukrainian)). The works of the writer of the XX century are compared with the works of the literary sort (lyrical works) other writers as precursors (Ivan Franko, Taras Shevchenko) and contemporaries (Lina Kostenko, Mykhailo Stelmakh, Vasyl Symonenko, Mykola Vinhranovskyi). During the study, the traditions and his innovation, a distinctive style of the poet, were presented.

In particular the innovation of Ivan Drach's literary works seen at both in the level of form and in the level of content, especially in the title of the works, the subject (in particular, it was the first in the history of Ukrainian literature, who opened the topic of environmental catastrophe), the use of terminology vocabulary that are the centers of trinity rethinking, and they play a big role in providing a work of expression and the author's neologisms, which still remain occasionalism.

Also, the article explores through comparative analysis of cinematic and journalistic heritage of the writer with the relevant works Oleksandr Dovzhenko Ivan Franko, respectively.

Keywords: literary comparativism, poem-symphony, folk-poetic lyric, temporality, poetic neologism, occasionalism, terminological vocabulary, journalism, cinematography, film story.